

Arrest

nr. 67 287 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. VAN HOUDENHOVE loco advocaat K. SWERTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig van Surdulica (Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. In Surdulica had u een eigen radiostation ‘Leo’ genaamd en verzorgde u op de gemeentelijke Radio ‘Surdulica’ een programma in de Romataal. U zond hierop programma’s uit om Roma te sensibiliseren aangaande hun rechten. Hierdoor kreeg u problemen met de militanten van de toenmalige burgemeester S. M. (...), lid van de Servische Radicale Partij. Zo behandelde u bijvoorbeeld in uw radioprogramma een geval van grafschennis van 15 februari 2008, waarbij Romagraven werden vernield en beklad door jonge nationalisten. In uw uitzending noemde u de

daders bij hun naam. Die maand werd u verschillende malen het mikpunt van deze nationalistische jongeren. Ze staken uw banden plat en lieten doodsbedreigingen achter op uw muur. U vermoedt dat burgemeester M. (...) deze jongeren het bevel heeft gegeven tot deze daden over te gaan. Ook had u verschillende aanvaringen met de burgemeester tijdens uw radioshow's. U verklaarde eveneens dat deze u zou hebben bedreigd. Daarnaast werd u, vooral 's nachts, herhaaldelijk beledigd en bespuwd op straat. U hebt tijdens één van uw uitzendingen getuigenissen uitgezonden van mensen die verklaarden omgekocht te zijn geweest door de volgende burgemeester N. T. (...) naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen. Op 23 juli 2008 zijn de bodyguards van de burgemeester rond tien uur 's avonds bij u thuis binnengevallen. Ze hebben u bedreigd, geslagen en geëist dat u uw huis en Surdulica zou verlaten. Ze hebben ook de harddisk met de radio-opnames meegenomen. De volgende ochtend, om vier uur 's ochtends hebt u en uw gezin Surdulica verlaten. U diende tegen deze agressie geen klacht in bij de politie omdat I. T. (...), de broer van N. T. (...), een adviseur is van de Minister van Binnenlandse Zaken, I. D. (...), en u er van uitgaat dat de politie een dergelijke klacht nooit zou aanvaarden. U verklaarde ook dat u geen vergunning meer kreeg voor uw radio-uitzendingen onder druk van de burgemeester. T. (...) is de eigenaar van een privé-radiostation in Surdulica en heeft in de hoedanigheid van burgemeester zowel uw frequentie als die van de openbare radio Radio Surdulica opgekocht. Daardoor is zijn privé-radio nu de enige lokale radio in Surdulica.

Van Surdulica verhuisde u naar Zrenjanin. Daar had u problemen met een buurman en een buurvrouw. De buurman was een oorlogsinvalide uit de oorlog in Bosnië en de vrouw had twee zonen verloren in de oorlog in Bosnië. Zij scholden jullie uit en joegen uw kinderen angst aan. In Zrenjanin werkte u eerst bij "Shipyard Bomex 4M", maar nadat uw eerste contract afliep werd het niet verlengd. Dit komt volgens uw verklaringen omdat uw toenmalige baas, eveneens lid van de Servische Radicale Partij, er was achter gekomen dat u een Rom bent. Later ging u aan de slag bij de multinational "DAD Dräxlmaier Automotive". Daar werd u ontslagen omwille van de problemen met uw echtgenote, die er ook tewerkgesteld was. Zij werd er op 11 augustus 2009 – tijdens de verlofperiode – ontslagen omdat ze in de maand juni 2009 éénmaal te laat was gekomen en éénmaal te vroeg was vertrokken én omdat ze de maand daarna weer eens te laat zou zijn geweest. U verklaarde echter dat het ontslag niet rechtmatig was en dat uw echtgenote bij "DAD Dräxlmaier" ontslagen werd omwille van haar afkomst. Bij haar ontslag werden er namelijk door haar baas beledigingen van nationalistische aard geuit. U diende dan ook een klacht in bij het Ministerie van Tewerkstelling. In die klacht maakte u ook vermelding van deze nationalistische beledigingen, maar de gemeentelijke griffier weigerde deze klacht in ontvangst te nemen, omwille van de verwijzing naar die beledigingen. U diende een nieuwe klacht te schrijven, zonder vermelding van deze beledigingen, waarna de griffier uw klacht wel in ontvangst wilde nemen. De arbeidsinspectrice beloofde u binnen de zestig dagen een antwoord te geven, maar pas nadat u zich persoonlijk bent gaan informeren over de stand van het onderzoek, enkele weken later, kreeg u - net voor de vervaldatum om tegen het ontslag in beroep te gaan bij de arbeidsrechtbank - de beslissing dat uw aanvraag bij de arbeidsinspectie werd verworpen. U had nog maar enkele dagen de tijd om een klacht neer te leggen bij de gemeentelijke rechtbank, wat u ook gedaan hebt. Volgende op deze klacht riep de directeur van het bedrijf, een Duitser, zich bij u. Hij erkende dat zijn firma een fout had begaan en stelde een minnelijke schikking voor. Bovendien beloofde hij op te treden tegen de chef die uw echtgenote op nationalistische wijze had beledigd. Het bedrijf wilde uw echtgenote wel vergoeden voor het onrechtmatig ontslag, maar haar niet meer in het bedrijf herintegreren. Op aanraden van uw advocaat aanvaardde u deze minnelijke schikking. Enkele maanden later, in januari 2010, bent ook u bij deze firma ontslagen. U had namelijk extra verlofdagen gevraagd en gekregen na het kerstverlof. Tijdens dit verlof riepen ze u op om te verschijnen bij de personeelsdienst van het bedrijf. Ze namen er u het document, waarin dit verlof u was toegekend, af en gaven u een ontslagbrief in de plaats. Dit was volgens u om jullie onder druk te zetten de minnelijke schikking te aanvaarden. Volgens uw verklaringen enkele maanden na uw ontslag – in oktober 2010, volgens de documenten enkele weken - op 10 februari 2010, aanvaardden jullie de minnelijke schikking. Daarnaast verklaarde u eveneens dat uw dochter A. (...) werd gepest op school. U meldde dit bij de directie. Hierop werd u doorgestuurd naar de schoolpsycholoog. Toen dat niet hielp, ging u naar de politie, maar deze verklaarde dat ze hiervoor niet bevoegd waren. Uw zoon lijdt ook aan astma. U ging hiervoor in Servië bij een longspecialist in Surdulica. Deze stelde als diagnose geen astma en schreef antibiotica voor. In Zrenjanin ging u bij een andere specialist. Deze deed verdere onderzoeken en deed een allergietest. Hij stelde astma vast en schreef een behandeling voor, dezelfde als hij nu in België volgt. Toch verklaarde u dat het om een gevaarlijke behandeling ging die u uw zoon een jaar liet volgen. U wist niet dat u er mee diende op te houden, omdat u niet meer op visite mocht bij deze dokter. In 1994 werd uw echtgenote geopereerd voor een hersentumor. U verklaarde dat u de dokter hiervoor 1.000€ moest betalen, ondanks het feit dat dit wordt gedekt door de wettelijke ziekteverzekering. Ook wilde u uw zoon inschrijven bij een voetbalclub, maar de trainer wilde dit niet omdat hij last met andere ouders wilde vermijden.

U hebt Servië op 14 maart 2010 legaal verlaten en hebt asiel aangevraagd in België op 16 maart 2010. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een Servische identiteitskaart, een huwelijksakte, de geboorteaktes van uw drie kinderen, uw diploma's, twee huurcontracten, een arbeidscontract bij Bomex en een document dat het einde van uw contract bij Bomex bespreekt, een arbeidscontract bij Dräxlmeier en een vernieuwing van dat contract voor zowel u als uw echtgenote, uw ontslag bij Dräxlmeier en dat van uw echtgenote, een klacht bij de arbeidsinspectie van het Ministerie van Tewerkstelling, een beslissing van dit Ministerie, een voorstel tot minnelijke schikking van de rechtbank en de minnelijke schikking zelf, twee contracten met de gemeentelijke 'Radio Surdulica' voor het verzorgen van programma's in het Romani, een bewijs van uitschrijven uit het BTW-register van uw radiostation 'Radio Leo', twee documenten i.v.m. de verzekering van uw radiostation 'Leo', een attest van goed gedrag, een vragenlijst van de dienst Mensenrechten en Minderheden van de Servische staat i.v.m. de werking van uw radiostation 'Leo', twee rapporten van de Raad van Europa waarin uw radiostation wordt vernoemd, een vierentwintigtal internetartikelen die uiteenlopende onderwerpen bespreken, meestal m.b.t. racistische en nationalistische incidenten waarin de Roma als bevolkingsgroep worden geïdentificeerd, maar die geen van allen rechtstreeks betrekking hebben op uw persoon, drie algemene mensenrechtendocumenten – van Amnesty International, het European Roma Rights Center en van het Center for Development of Civil Society, drie medische documenten van uw zoon Leonardo waarin bronchitis en astma werd vastgesteld bij uw zoon en een medisch document van uw vrouw m.b.t. haar operatie in 1994.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen in Surdulica – u had er problemen met radicale burgemeesters, hun aanhangers en hun bodyguards – van lokale aard waren. Overeenkomstig artikel 48/5§3 van de wet van 15 december 1980 is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Daarbij dient er rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met uw persoonlijke omstandigheden.

Op 24 december 2008 verhuisde u naar Zrenjanin, waar de ouders van uw echtgenote wonen. U huurde er een woning, schreef zich in in het bevolkingsregister en vond werk (gehoorverslag 4/4/11 p.1). U verklaarde uitdrukkelijk in Zrenjanin geen problemen meer te hebben gekend met uw belagers uit Surdulica, behalve dat ze u telefonisch bedreigden om niet meer terug te keren naar Surdulica. U haalde aan dat Zrenjanin ver is van Surdulica (CGVS 4/4/11 p.6).

Met betrekking tot uw verblijf in Zrenjanin haalde u in hoofdzaak de problemen aan m.b.t. uw werkgevers Bomex en Dräxlmeier. Bij Bomex zou uw contract niet meer verlengd zijn nadat uw baas er was achter gekomen dat u Roma was. U maakt dit op uit de beledigingen die hij u toewierp wanneer hij uw etnie vernam en omdat alle andere werknemers hun contract wel werd verlengd (CGVS 4/4/11 p.7). Het betreft hier echter een louter blote verklaring die u niet objectief staaft. Het document waarin wordt besloten dat uw contract met Bomex niet werd verlengd, bevat immers geen redenen voor die beslissing. Hoe dan ook, niet veel later vond u opnieuw werk bij een ander bedrijf, Dräxlmeier, waar uw echtgenote reeds aan het werk was. Zij werd echter ontslagen nadat zij op één maand tijd één maal te laat was, en één maal te vroeg is vertrokken en de maand erop opnieuw één maal te laat kwam. Volgens uw verklaringen bepaalt het arbeidsreglement dat men geen tweemaal per maand te laat mag komen en dat uw echtgenote dus niet in fout was. Dat ze te vroeg vertrokken was, wordt volgens uw verklaringen hierbij niet meegeteld, dat wordt gesanctioneerd met een vermindering van het salaris (CGVS 4/4/11 p. 8-9). Of deze interpretatie nu al dan niet in lijn is met het arbeidsreglement staaft u evenmin objectief. Immers, het arbeidsreglement zelf legde u niet neer. Wel legde u een kopie neer van de klacht die u indiende bij de arbeidsinspectie en een antwoord van de arbeidsinspectie op deze klacht. Deze stelden dat er geen inbreuk werd vastgesteld op de arbeidswet en verwees uw zaak door naar de gemeentelijke rechtbank. Volgens uw verklaringen is dit een bewijs dat Roma geen kans maken bij het Ministerie van Tewerkstelling, waarvan de arbeidsinspectie afhangt (CGVS 4/4/11 p.10). Ook deze bewering staaft u niet met objectieve elementen. Het artikel van de arbeidswet waar in het ontslag wordt naar verwezen, nl. artikel 179.3 staat de werkgever toe het arbeidscontract te beëindigen indien een werknemer geen werkdiscipline toont zoals bepaald in het arbeidsreglement, meer bepaald wanneer zijn of haar gedrag verder werk bij de werkgever verhindert. Of er werkelijk sprake was van een onwettigheid en of de arbeidsinspectie deze onwettigheid heeft willen verdoezelen omwille van de etnische afkomst van uw echtgenoot is hierbij echter hoegenaamd niet aangetoond.

Hoe dan ook, jullie maakten deze zaak aanhangig bij de gemeentelijke rechtbank, maar nog voor deze tot een uitspraak kwam stelde het bedrijf Dräxlmeier een minnelijke schikking voor. Zij stelden u meer bepaald voor de klacht te laten vallen in ruil voor een annulatie van de verbreking van het contract. Maar in plaats van een re-integratie op de werkvloer, stelden zij jullie voor een som uit te betalen die de rechtbank nader zou moeten bepalen. Hieruit blijkt echter niet dat het bedrijf erkent dat er een onwettigheid zou hebben plaatsgevonden. Het is immers niet ongewoon dat een bedrijf een minnelijke schikking voorstelt om een slepende en kostelijke rechtszaak te vermijden - hetgeen uzelf eveneens aangaf (CGVS 4/4/11 p.10). Dat het bedrijf u onder druk zou hebben gezet om deze minnelijke schikking te aanvaarden door u te ontslagen (CGVS 4/4/11 p.7), maakt u evenmin aannemelijk. Immers, nadat u ontslagen was had u geen enkele verplichting meer t.a.v. deze werkgever. Zo weerhield niets u ervan uw eigen ontslag eveneens aanhangig te maken voor de gemeentelijke rechtbank, gezien het volgens uw verklaringen een onrechtmatig ontslag betrof. Uw ontslagbrief die u ter staving van dit element van uw asielrelaas neerlegde, brengt hieromtrent geen uitsluitsel: volgens dit document zou u zijn ontslagen omdat u zich na het nieuwjaarsverlof niet zou hebben aangeboden op het werk. Dat u verlof zou zijn toegekend in die periode en dat het blad waarop dat u werd toegekend u werd afgenomen bij uw ontslag, is dan ook louter een blote verklaring die u niet objectief kan staven. U verklaarde overigens eveneens de minnelijke schikking te hebben aanvaard op aanraden van uw advocaat (CGVS 4/4/11 p.10-11). Hij zei u dat u 99,9% kans had deze zaak te verliezen en u er dus goed aan deed deze minnelijke schikking te aanvaarden. Toch bent u er van overtuigd dat u het recht aan uw kant had en dat u, indien uw zaak een eerlijke kans had gekregen voor de rechtbank, u recht zou hebben op een miljoen dinar, niet de 156.568 dinar (1.589€) die jullie is toegewezen. U baseert zich daarvoor op het artikel 173.3 van de arbeidswet (CGVS 4/4/11 p.10-11). Artikel 173 heeft echter geen derde lid. Gelet op alle bovenstaande vaststellingen hebt u dus niet aannemelijk gemaakt geen eerlijke kans te hebben gekregen voor het Servische gerecht in deze zaak. Bovendien bent u niet eensluidend in uw verklaringen. Aanvankelijk verklaarde u dat het uw Roma-origine is die aan de basis ligt van deze behandeling (CGVS 23/4/10 p.8 p.11 en CGVS 15/6/10 p.2), later echter verklaarde u dat deze behandeling kaderde binnen het beleid van de Servische staat dat buitenlandse investeerders toestaat personeel gemakkelijk te ontslaan (CGVS 4/4/2011 p.11).

Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft de pesterijen die u en uw familieleden hebben ondergaan door de burens, op school en in de voetbalclub dient te worden vastgesteld dat deze van strikt interpersoonlijke aard zijn. Het gaat om verbale beledigingen van xenofobe burens en klasgenoten die niet dermate ernstig zijn dat ze gelijk gesteld kunnen worden met een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het feit dat de leerkracht u doorstuurde naar haar schoolpsycholoog (CGVS p.15/6/2010 p.4), toont bovendien aan dat deze het probleem ernstig nam, en u daarvoor hulp aanbood.

U verwijst voorts naar de medische problemen die uw zoon en echtgenote ondervonden hebben. Uit uw verklaringen blijkt echter dat zij wel degelijk medische hulp kregen. Wat betreft uw stelling als zou uw zoon niet op controle mogen gaan zijn, waardoor jullie hem een jaar lang een gevaarlijke behandeling hebben toegediend (CGVS 15/6/2010 p.3), moet worden vastgesteld dat u deze bewering geenszins aannemelijk kan maken. Niet alleen staft u deze bewering niet met enig objectief gegeven, ook stelde de arts in Zrenjanin een correcte diagnose en schreef de juiste medicatie voor. U verklaarde immers dat uw zoon in België dezelfde behandeling krijgt als in Servië (CGVS 15/6/2010 p.3). Daarnaast verklaarde u niet naar een andere longspecialist te zijn geweest, omdat deze arts volgens uw verklaringen de enige specialist was en andere andere privé arts zou te duur geweest zijn (CGVS 15/6/2010 p.3). Dit is echter een probleem van louter socio-economische aard en houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in de internationale bescherming van personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Dat de dokter uw zoon niet kon zien was volgens uw echtgenote overigens het gevolg van het feit dat deze dokter het te druk had door de varkensgriep (CGVS A. S. (...) 15/6/2010 p.7). Dat een dokter een foute medische diagnose maakte, zoals de dokter in Surdulica volgens uw verklaringen, is an sich überhaupt geen bewijs voor een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat de dure operatie van uw echtgenote in 1994 betreft dient opgemerkt te worden dat deze ingreep dateert van zestien jaar geleden (CGVS 15/6/2011 p.3).

De informatie waarop ik deze beslissing baseer werd als bijlage in het administratieve dossier gevoegd. De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, geboorteakte en huwelijksakte bevestigen enkel uw identiteit, afkomst en burgerlijke staat, maar die staan niet ter discussie. De documenten m.b.t. Radio Leo en Radio Surdulica bevestigen uw betrokkenheid bij deze zenders, maar ook daar werd niet aan getwijfeld. De documenten m.b.t. uw werkgevers Bomex en Dräxlmeier bevestigen uw aanstelling en uw ontslag bij beide werkgevers, en de procedure die jullie hebben opgestart tegen het ontslag van uw echtgenote A. S. (...), maar zij zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De internetartikelen en mensenrechtenrapporten bespreken gevallen waarbij u niet betrokken was of de algemene situatie in uw land van herkomst, maar zij zijn niet bij machte om bovenstaande vaststellingen, met name dat de algemene situatie voor de Roma in Servië op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, in een ander daglicht te plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel roept zij de schending in van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Ten slotte beroept zij zich in een derde middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1.1. Verzoekende partij drukt vooreerst haar verontwaardiging uit over het feit dat de eerste twee punten van het verhoorverslag van 4 april 2011 niet werden aangevinkt. Concreet betekent dit dat verzoekende partij niet werd geïnformeerd over het verloop van het interview, over het melden van eventuele communicatieproblemen en over de rol van de tolk, de advocaat en verzoekende partij. Uit het verhoorverslag blijkt dat er wel degelijk enkele moeilijkheden optraden. Zo gaf verzoekende partij aan de tolk “*min of meer*” te hebben begrepen, waarna zij specificeerde “*goed, zou je kunnen zeggen*”, hetgeen eveneens gold voor de duidelijkheid van de vragen die de dossierbehandelaar aan haar had gesteld. Verzoekende partij is dan ook van mening dat er niet kan worden ontkend dat er sprake was van verscheidene communicatieproblemen tussen de tolk, de dossierbehandelaar en zichzelf.

Verder dient te worden aangestipt dat op uitdrukkelijk verzoek van de raadsman werd neergeschreven dat “*het gesprek*” in het Frans had plaatsvonden. “*De vragen en antwoorden werden in het Nederlands neergeschreven zoals blijkt uit het gehoorverslag, maar de taal waarin de onderzoeker de verzoeker*

heeft toegesproken was Frans, in plaats van Nederlands". De dossierbehandelaar beheerste deze taal onvoldoende, met verscheidene communicatieproblemen tot gevolg, aldus verzoekende partij.

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat in het verhoorverslag van 4 april 2011 de twee eerste punten van het voorblad inderdaad niet werden aangevinkt (administratief dossier, stuk 4A, CGVS verhoorverslag 04/04/2011, p. 1). In verband met het niet toelichten van het verloop van het gehoor, de meldingsplicht van eventuele problemen en de rol van de tolk, van de advocaat en van verzoekende partij dient evenwel te worden opgemerkt dat het verhoor van 4 april 2011 reeds het derde interview van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal betrof en uit het administratief dossier blijkt dat zij tijdens beide eerdere verhoren correct op de hoogte werd gebracht van deze formaliteiten (administratief dossier, stukken 8A en 11A). Derhalve was verzoekende partij perfect op de hoogte hoe een verhoor op het Commissariaat-generaal verloopt, wat de rol is van de aanwezige personen en van de mogelijkheid bij problemen deze aan de dossierbeheerder te melden.

Betreffende de verstaanbaarheid van de tolk constateert de Raad voorts dat verzoekende partij op het einde van het interview expliciet werd gevraagd of zij de tolk had begrepen, waarop zij *"goed, zou je kunnen zeggen"* antwoordde (administratief dossier, stuk 4A, CGVS verhoor 04/04/2011, p. 12). De Raad ziet in redelijkheid niet in hoe verzoekende partij hieruit enige vorm van complicaties zou kunnen afleiden. Zijzelf noch haar raadsman, die haar gedurende het gehoor bijstond, maakten gewag van vertaalproblemen met deze tolk. Het louter niet aanvinken van dit punt op het voorblad van het verslag impliceert geenszins dat het vooropgestelde doel – zijnde zich vergewissen van een vlotte communicatie tussen de tolk en de asielzoeker – zou zijn verwaarloosd. De vaststelling dat verzoekende partij op het einde van het interview zelf verklaarde de tolk goed te hebben begrepen, ontkracht het betoog dat deze voorwaarde niet zou zijn nageleefd.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij bij voormeld verhoor correct werd bijgestaan door een Servische tolk doch deze tolk ten aanzien van de interviewer vertaalde naar het Frans, wat niet de proceduretaal is en derhalve strijdig met artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daarnaast benadrukt de Raad dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven.

2.2.2.1. Verzoekende partij benadrukt verder, onder verwijzing naar twee arresten van de Raad van State, dat discriminatie in uitzonderlijke omstandigheden kan worden gelijkgesteld met vervolging indien zij ernstige schade toebrengt aan de betrokken persoon. Zij wenst in de verf te zetten dat de Romagemeenschap in Servië wordt achtergesteld op het vlak van onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid. De initiatieven die door verwerende partij worden aangehaald, bestaan enkel officieel op papier en blijven *de facto* dode letter. Ook dient te worden opgemerkt dat de institutionele structuur voor de coördinatie van plannen in het kader van de *Decade of Rome Inclusion* erg zwak is. Enkele recente rapporten van Amnesty International, als bijlage gevoegd bij het verzoekschrift, schetsen de discriminatiepraktijken waaronder de Roma gebukt gaan. Verwerende partij kon dienvolgens onmogelijk volharden in de stelling dat de pesterijen louter van persoonlijke aard zijn. De weigering tot behandeling van de zoon van verzoekende partij, die met astma kampt, en haar echtgenote, die een hersentumor had, illustreren de *"wanhopigheid"* van verzoekende partij om niet te moeten terugkeren naar Servië.

Wat betreft het argument dat de problemen van verzoekende partij van lokale aard waren, stelt zij vervolgens dat zij na haar vlucht uit Surdulica ook in Zrenjanin het slachtoffer werd van beledigingen en discriminaties omwille van haar afkomst. Een klacht indienen tegen het ontslag van haar echtgenote bracht geen soelaas aangezien Roma ernstig worden benadeeld en er in heel Servië sprake is van veralgemeende discriminaties. Haar problemen kunnen dienvolgens niet gereduceerd worden tot enkele narigheden van lokale aard.

Aangaande het *"ongeloofwaardig"* bevinden van haar problemen omwille van haar etniciteit met twee werkgevers in Zrenjanin stelt verzoekende partij dat één van haar arbeidscontracten niet meer werd verlengd nadat haar werkgever, een *"Servische radicaal"*, had ontdekt dat zij Rom was. Het feit dat zij dit niet objectief kan staven, ligt voor de hand nu geen enkele werkgever op papier zou zetten dat iemand omwille van etniciteit op straat zou worden gezet. Een andere werkgever in Zrenjanin ontsloeg haar en

haar echtgenote nadat haar echtgenote zogenaamd verscheidene keren te laat was gekomen. Ook hier is het evident dat verzoekende partij deze discriminatie niet kan bewijzen.

2.2.2.2. Waar verzoekende partij aan de hand van verscheidene rapporten de mistroostige situatie voor Roma in Servië wenst te benadrukken, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar motivering betreffende het wijzigende klimaat aldaar niet stelde dat de situatie honderd procent perfect is en zich nergens nog problemen van welke aard dan ook zouden voordoen. Verwerende partij kaartte aan dat de Servische autoriteiten in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap erkennen en met steun van de internationale gemeenschap oplossingen zoeken voor dit complexe probleem, waarbij zij gewag maakte van *“een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten”*. De uiterst globale toestand van de Roma zoals die in de bijgebrachte rapporten van Amnesty International wordt aangesneden – waarvan er één overigens betrekking heeft op Kosovo, hetgeen niet pertinent wordt geacht voor onderhavige asielaanvraag – kan geenszins tot de conclusie leiden dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks dient steeds *in concreto*, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, te worden aangetoond.

Betreffende de door verzoekende partij aangehaalde problemen met burgemeesters M. en T. wijst de Raad erop dat deze niet in twijfel werden getrokken, maar verwerende partij terecht opmerkte dat deze slechts van lokale aard waren. Verzoekende partij betoogt weliswaar dat er in Servië sprake is van een situatie van veralgemeende rassendiscriminatie, maar gaat hiermee voorbij aan de motivering dat haar specifieke problemen met M. en T. een einde namen na haar verhuis naar Zrenjanin (administratief dossier, stuk 4A, CGVS verhoorverslag 04/04/2011, p. 6). De vaststelling dat zij zelf verklaarde geen problemen meer te hebben gekend met hen na het verlaten van Surdulica, ontkracht aldus het in haar verzoekschrift geuite protest tegen het lokaal bevinden van deze moeilijkheden.

Waar verzoekende partij voorts haar problemen in Zrenjanin opnieuw uitgebreid weergeeft, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij louter met voormelde ruime herhaling in gebreke blijft.

Betreffende het door verzoekende partij benadrukken van de onmogelijkheid om kwade wil in hoofde van haar werkgevers aan te tonen, dient te worden aangestipt dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Verwerende partij motiveert immers in dit opzicht dat verzoekende partij aanvankelijk verklaarde dat haar Roma-origine aan de basis lag van haar ontslag (administratief dossier, stuk 16A, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 2, vraag 10, p. 1 en stuk 11A, CGVS verhoor 23/04/2010, p. 8), maar nadien voorhield dat dit ontslag kaderde binnen het Servische beleid dat buitenlandse investeerders – zoals de Duitse onderneming waarin zij werkzaam was – toelaat om op eenvoudige wijze hun personeel te ontslaan (administratief dossier, stuk 4A, CGVS verhoor 04/04/2011, p. 11). Verzoekende partij lijkt aldus zelf niet goed te beseffen of zij het slachtoffer is van een strategische economische politiek dan wel gevisieerd werd omwille van haar afkomst. Daarnaast constateert verwerende partij dat verzoekende partij zelf geen klacht indiende na te zijn ontslagen en dit omdat zij hiervoor onder druk zou worden gezet door het bedrijf (administratief dossier, stuk 4A, CGVS verhoor 04/04/2011, p. 7). Verwerende partij was evenwel terecht van oordeel dat iemand die is ontslagen geen enkele verplichting meer heeft ten aanzien van zijn voormalige werkgever en vrij is om een onrechtmatig ontslag aan te vechten, te meer nu de echtgenote van verzoekende partij perfect in staat leek te zijn om haar eigen ontslag voor te leggen aan de arbeidsinspectie en voor de gemeentelijke rechtbank te brengen en uiteindelijk een minnelijke schikking te verkrijgen. Evenmin objectieveert verzoekende partij haar bewering als Rom nooit enige kans te maken voor deze instanties. Verder stelt verwerende partij nog vast dat verzoekende partij ervan overtuigd was dat zij het recht aan haar kant had en dat zij, indien zij een eerlijke kans had gekregen, op basis van artikel 173.3 van de Servische arbeidswet recht zou hebben op een schadevergoeding van meer dan een miljoen dinar in plaats van de 156.568 dinar die haar echtgenote bij wijze van minnelijke schikking werd toegewezen (administratief dossier, stuk 4A, CGVS verhoor 04/04/2011, p. 10-11). Echter, uit het administratief dossier blijkt dat artikel 173 van de Servische arbeidswet geen derde lid kent en dus evenmin een rechtsgrond voor een dermate grote schadevergoeding bevat (stuk 20, deel 3). Ten slotte merkt verwerende partij op dat Dräxlmeier – zoals verzoekende partij zelf aangeeft – mogelijks de minnelijke schikking aanging teneinde dure en lange procedures te vermijden, waaruit niet noodzakelijk de toegeving blijkt een onwettigheid te hebben begaan. Vermits verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het in grote lijnen herhalen van haar asielaanvraag en het refereren aan globale

rapporten, doch zonder zich de moeite te getroosten om voormelde uitgebreide motieven van verwerende partij te weerleggen, blijven deze motieven onverminderd overeind.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat, daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals de gebrekkige toegang tot het onderwijs voor Roma aanhaalt, uit het administratief dossier blijkt dat zowel zijzelf als haar echtgenote over een diploma beschikken dat hen perfect toelaat zich op de arbeidsmarkt te begeven (administratief dossier, stukken 16A en 16B, onderdeel 2, vraag 10, p. 1 en stuk 19, deel 7 tot 9). Bovendien blijkt eveneens uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat ook de zoon van verzoekende partij duidelijk toegang had tot het onderwijs in Servië.

Wat betreft de medische zorgen ten slotte wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de eerder voorgehouden asielmotieven, meer in bijzonder van de gezondheidstoestand van haar zoon en haar echtgenote, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing desbetreffend te weerleggen (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verwerende partij heeft duidelijk aangetoond dat zowel de echtgenote van verzoekende partij als haar zoon wel degelijk medische verzorging hebben genoten in Servië en dat de aldaar voorgeschreven behandeling voor de zoon zelfs in België werd verdergezet.

Waar verzoekende partij onder verwijzing naar voormelde aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten de achterstelling en de problemen benadrukt van de Roma in Servië met betrekking tot registratie, huisversting, werkgelegenheid, onderwijs en gezondheidszorg stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij zelf niet aan dit profiel beantwoordt daar zowel zij als haar echtgenote bij diverse werkgevers waren tewerkgesteld en hun desbetreffende problemen konden voorleggen aan de bevoegde Servische instanties, dat beiden onderwijs hebben genoten en hun zoon er eveneens school liep, dat zowel de zoon als de echtgenote van verzoekende partij toegang hadden tot medische verzorging en dat het gezin een huis huurde in Zrenjanin en er eveneens is geregistreerd. Rekening houdende met deze vaststellingen kan door de Raad niet worden ingezien waarom verzoekende partij in de onmogelijkheid zou zijn naar haar land van herkomst terug te keren.

Voormelde vaststellingen in hoofde van verzoekende partij verhinderen terecht haar de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van diezelfde wet toe te kennen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.3. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT